

Този часъ... Тъй дълго блънуванъ. И той приближава. (Тръгва отново, спира). Безуменъ ли съмъ? Нима има право да се жени човѣкъ като мене? Моятъ животъ е отдаденъ въ служба на народа, той не ми принадлежи... Какво правя? Защо повличамъ съ себе си и това невинно сжщество? Тя не знае, тя не разбира що е сиромашия, всичко ѝ се струва шега...

Венета (бързо се задава изъ алеята, леко усмихната). Ето ме! Тъй както каза: съ бохчичката и само това шалче на гърба.

Ботевъ. Венето! Мислишъ ли какво правишъ?

Венета (огорчено). Ти не ме обичашъ!

Ботевъ (привлича я буйно къмъ себе си, притиска я до гърдите си, горещо). По-добре да не те обичамъ! Ти си ми всичко... (Бавно и тежко). Венето... Помисли още веднажъ. Да не се разкаешъ после, когато нѣма връщане вече.

Венета. Отдавна съмъ размислила и решила! (Подава му смѣло ржка). Води ме! Ще ти служа, ще ти помагамъ, ще ти бжда другаръ, робъ, жена, слуга, всичко... Гдето ти, тамъ и азъ. За живота и смъртъ. За винаги...

Ботевъ (внезапно, съ буйна радостъ). Венето! Ти хъшь надъ хъшовегѣ! Ти моя горска птичко! (Отново я прегръща). А Димитъръ? Къде е детето ти? Огъ сега нататъкъ той е и мой синъ. Сиракътъ ще намѣри добъръ баща въ мене...

Венета. Той е на вуйчовата мушия... Оставихъ писмо: щомъ се върне — да го доведатъ у насъ...

Ботевъ. У насъ... У насъ... Какъ хубаво звучи това Моята сждба ще бжде вече и твоя, наша, обща... За винаги... Ела! (Двамата бързо изчезватъ въ сѣнкитѣ на нощта, оркестърътъ подкача едза чуто „Приказки отъ Виенската гора“).

Завеса

КАРТИНА ШЕСТА

(Стая, потънала въ мрачевина. На една маса сж наредени черепъ, сложенъ връзъ две кръстосани кости, сабя и револверъ, сжщо тъй кръстосани. Две свѣщи трептятъ и осветяватъ съ желти отблѣсъци тримата неподвижно седнали съзаклетници. Задъ тѣхъ се тълпятъ членовегѣ на комитета. Къмъ масата бавно пристѣпятъ единъ по единъ новопосветенитѣ съзаклетници и даватъ клетва).

Пратеникътъ отъ Болградъ. Заклевамъ се да пазя вѣрно и ненарушимо правилата на българския революционенъ комитетъ (прекръства се, цѣлува сабята) и да работя отъ все сърдце за неговото преуспѣване!

Пратеникътъ отъ Троянъ (повтаря сжщата клетва).

Ботевъ (който седи отъ дѣсно, край масата, става).